

Sygn. akt I C 6/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Mirosława Dykier – Ginter

Protokolant stażysta Marta Trzebiatowska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. (...) z siedzibą w W.

przeciwko K. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. T. na rzecz powoda K. (...) z siedzibą w W. kwotę 642,21 zł (sześćset czterdzieści dwa złote dwadzieścia jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od dnia 16 października 2018 roku do dnia zapłaty, a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie - z tymi odsetkami,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanego K. T. na rzecz powoda K. (...) z siedzibą w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu,
4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt IC 6/19 upr

UZASADNIENIE

Powód K. (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko K. T. o zapłatę kwoty 812,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego W.. pl spółka z.o.o. w dniu 10 kwietnia 2015 roku umowy pożyczki nr (...). Powód wskazał, iż pozwany nie wywiązała się z warunków umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. Dalej powód wywodził, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji zawartej z poprzednim wierzycielem w dniu 1 grudnia 2017 roku nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek. Na

dochodzoną wierzytelność składają się: kwota 532,00 zł tytułem niespłaconego kapitału, kwota 239,16 tytułem kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, kwota 8,71 zł tytułem odsetek naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 1 grudnia 2017 roku według stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo, nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych oraz kwota 32,34 zł tytułem odsetek naliczonych od dnia 2 grudnia 2017 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienie pozwu według stopy odsetek ustawowych za opóźnienie.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 13 grudnia 2018 roku wydanym w sprawie VI Nc-e 1925879/18 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie..

Pozwany K. T., pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawiał się na rozprawie wyznaczonej na dzień 14 marca 2019 roku, nie złożył w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pożyczkodawca W.. pl. spółka z.o.o. z siedzibą W. wykorzystując środki komunikacji elektronicznej zawarł z pozwanym K. T. ramową umowę pożyczki nr (...), dotyczącą warunków udzielania w ramach odnawialnej linii limitu pożyczek Krótkoterminowej lub Ratalnej w serwisie wonga.com.

W tabeli kosztów dołączonej do umowy określone zostały informacje na temat prowizji związanych z wypłatą i przedłużaniem terminu spłaty oraz kosztów związanych z nieterminową spłatą. Dla pożyczek krótkoterminowych (spłacanych jednorazowa w terminie spłaty) określono koszty obsługi zadłużenie, które może ponieść pożyczkodawca w wysokości:

-40 zł naliczane 3 dnia po terminie spłaty,

-130 zł naliczane 31 dnia po terminie spłaty.

Określono również koszty za czynności upominawcze i windykacyjne podejmowane po terminie spłaty w następującej wysokości: 3 zł -koszt upomnienia wysłanego drogą elektroniczną w formie sms, 5,00 zł- koszt upomnienia wysłanego drogą elektroniczną w formie e-mail, 35 zł – koszt telefonicznego upomnienia, 10 zł – koszt sporządzenie i wysłania monitu (upomnienie i wezwania do zapłaty w formie listu). Przy czym koszty naliczane były:

- za te czynności podejmowane między 1 i 3 dniem - w 3 dniu po terminie spłaty w maksymalnej wysokości 40 zł,

-za te czynności podejmowane między 4 i 31 dniem – w 31 dniu po terminie spłaty w maksymalnej wysokości 130 zł.

Określono również okoliczności uwzględnianie przy ustalaniu wysokości prowizji oraz wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego - odsetki karne w wysokości 9,96 % jako roczna stopa procentowa.

(dowód: wydruk ramowej umowy pożyczki wraz z regulaminem udzielania i obsługi wypłaty, tabelą kosztów oraz wzorów oświadczeń odstąpieniu od umowy i odstąpienie od kolejnej wypłaty k. 49-60)

W ramach umowy ramowej – po złożeniu przez pozwanego wniosku w serwisie wonga.com – zawarta został między pozwanym a pożyczkodawcą umowa pożyczki. Na jej podstawie pożyczkodawca w dniu 8 stycznia 2016 roku wypłacił pozwanemu kwotę 532 zł. Ustalona została prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 69,16 zł, nie zastrzeżono odsetek za korzystanie z kapitału. Należność (kapitał i prowizja) płatna miała być przez pozwanego do dnia 21 stycznia 2016 roku.

(dowód: wydruk formularza informacyjnego dotyczącego pożyczki k.61-63, wydruk korespondencji elektronicznej w zakresie potwierdzenia zawarcia umowy k. 70 oraz potwierdzenia wypłaty k 73)

Po upływie terminu płatności pożyczkodawca kierował do pozwanego informacje i wezwania za pomocą sms –ów i poprzez e-maile.

(dowód: wydruki treści wiadomości tekstowych oraz korespondencji poczty elektronicznej k. 64,67, 68-69, 71, 72, 75-76)

Pozwany nie spłacił zaciągniętego zobowiązania.

(okoliczności faktyczne uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. wynikające z twierdzeń powoda zawartych w pozwie)

W dniu 17 grudnia 2017 roku powód K. (...) z siedzibą w W. zawarł z W.. pl. spółka z.o.o. z siedzibą W. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy były wymagalne wierzytelności pieniężne, które wynikały z umów pożyczek zawartych pomiędzy dłużnikami a W.. pl. spółka z.o.o. z siedzibą W.. Wśród nabytych wierzytelności wskazano m.in. wierzytelność przysługującą wobec dłużnika K. T. z tytułu umowy nr (...) w wysokości 532,00 zł tytułem kapitału, 239,16 zł tytułem łącznie prowizji i kosztów pozostałych oraz 8,71 tytułem odsetek.

(dowód: poświadczony za zgodność przez działającego w sprawie pełnomocnika – radcę prawnego - odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 01-12-2017r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 oraz dokumentów dotyczących umocowania osób działających w imieniu stron umowy k 18- 44)

Pożyczkodawca i powód w dniu 1 grudnia 2017 roku sporządzili powiadomienie pozwanego o cesji wierzytelności.)

(dowód: poświadczony za zgodność przez działającego w sprawie pełnomocnika – radcę prawnego - odpis pisma z dnia 01-12-17 k. 45)

W dniu 11 grudnia 2017 roku powód sporządził wezwania dla zapłaty dla pozwanego.

(dowód: poświadczony za zgodność przez działającego w sprawie pełnomocnika – radcę prawnego - odpis pisma z dnia 11-12-17 k.46)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zaznaczyć należy, iż na mocy art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

W niniejszej sprawie pozwany K. T. nie stawił się na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, jak również nie wypowiedział się co do twierdzeń podnoszonych przez powoda w uzasadnieniu pozwu. Stosownie więc do treści art. 339 § 2 k.p.c., wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwany nie podjął obrony. Zostały więc spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (uzasadnienie wyr. SN z 18.2.1972 r., III CRN 539/71, Legalis). Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (porównaj

wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67).

Treść przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wskazują, iż domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z brzmienia przepisu wynika, że chodzi tu o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 k.p.c.) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 k.p.c.) Uzasadnione wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński - system Legalis)

W przypadku, gdy sąd poweźmie wątpliwości co do zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości co do faktów bądź ustalenia, czy powód zmierza do obejścia prawa (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973r. III CRN 59/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 1999r. I CKU 176/97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1996r. I CRN 26/96).

W ocenie sądu w niniejszej sprawie powód co prawda w uzasadnianiu pozwu w bardzo ograniczonym zakresie przedstawił stan faktyczny co do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, wypłaty pozwanemu pożyczki w łącznej kwocie 535 zł, oraz odsetek naliczanych od kwoty niespłaconego kapitału i to zarówno przez poprzedniego wierzyciela (w wysokości 8,71 zł w związku z opóźnieni w spłacie należności naliczanych do dnia zbycia wierzytelności w dniu 1 grudnia 2017 roku) jako i naliczanych przez nabywcę (w wysokości 32,34 zł od dnia 2 grudnia 2017 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu tj. 15 października 2018 roku). Na okoliczności te powód przedstawił jednak dowody z odpisów dokumentów względnie wydruki z systemu stanowiące formę dowodów wskazanych w art. 308 k.p.c czy 209 k.p.c Nie budzą natomiast wątpliwości wskazywane w pozwie okoliczności związane z przejściem uprawnień dotyczących tych należności i ostatecznie ich nabycia przez powoda. W zakresie tych okoliczności powód w pozwie zawarł szczegółowy opis stanu faktycznego, nadto dołączył potwierdzające te okoliczności poświadczone za zgodność przez działającego w sprawie pełnomocnika zawodowego odpisy dokumentów.

Wątpliwość Sądu wzbudziło natomiast dochodzone roszczenie w zakresie świadczenia określonego w pozwie jako koszty naliczane przez poprzedniego wierzyciela. W tej części sąd uwzględnił jedynie kwotę 69,16 zł – jako koszty prowizji zastrzeżone w umowie pożyczki, uwzględnione w umowie przelewu wierzytelności w łącznej kwocie 239,16 zł, określonej w załączniku do umowy przelewu jako „prowizja i koszty pozostałe” (porównaj k. 28-29). Natomiast sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia pozostałej dochodzonej z tego tytułu kwoty – 170 zł.

Podkreślenia wymaga fakt, iż zgodnie z ogólnym ciężarem dowodowym to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuj - jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzeczniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny

do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

Nie ulega wątpliwości, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zauważyć należy, iż w treści pozwu powód w zakresie tej części żądania wskazał jedynie, iż należność ta dochodzona jest tytułem kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, nie dookreślając jakie koszty zostały przez poprzedniego wierzyciela w zakresie tej należności uwzględnione. Informacji takiej nie zawierają również dołączone do akt sprawy dowody. W szczególności nawet treść umowy przelewu wierzytelności - załącznik określający przedmiot przelewu – należność w tej części określa jako „koszty pozostałe”. Brak sprecyzowania podstawy tego roszczenie uniemożliwia sądowi dokonanie oceny jego zasadności.

Analiza umowy ramowej – w tym tabeli kosztów – co prawda wskazuje, iż pożyczkodawca przewidywał naliczanie kosztów określanych jako koszty obsługi zadłużenia i związane z tym koszty za czynności upominawcze i windykacyjne, a które w przypadku pożyczek krótkoterminowych przewidziane były w maksymalnej wysokości 170 zł. Gdyby nawet przyjąć takie uzasadnienia dalszej części należność, brak podstaw do jej uwzględnienia.

Zauważyć w tym miejscu bowiem należy, iż pierwotny wierzyciel W.. pl. spółka z.o.o. z siedzibą W. jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Dlatego też należało ustalić, czy postanowienia umowy zawartej z pozwanym były dla ich stron w ogóle wiążące. Sąd bowiem może, a nawet powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów. Umowy z udziałem konsumentów mogą być bowiem kwalifikowane jako niedozwolone klauzule umowne, ale także jako próba obejścia przepisów (np. o odsetkach maksymalnych) czy też wprowadzania postanowieni sprzecznych z zasadami współżycia społecznego.

Należy ocenić czy w sprawie nie mamy do czynienia z konstrukcją umowy, którą uznać należy za sprzeczną z zasadą swobody umów wyrażoną w art. 353¹ k.c., zgodnie z którą strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Klauzule umowne podlegają też ocenie w oparciu o przepis art. 385¹ § 1 k.c. zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu

Umowy konsumenckie podlegają więc przede wszystkim ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez przedsiębiorcę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2007 roku, VI Ca 228/07).

Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek. Kodeks cywilny w art. 22¹

k.c. pod pojęciem konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W niniejszej sprawie zawarta pomiędzy stronami umowa pożyczki nie była związana z działalnością zawodową ani gospodarczą pozwanego

Obie wskazane w art. 385¹ § 1 k.c. formuły prawne służą ocenie tego, czy klauzule umowne przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej w zakresie kształtowania praw i obowiązków stron konsumenckiego stosunku obligacyjnego twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04).

W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

Abuzywne postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 sierpnia 2011 roku VI ACa 262/11).

Postanowienie umowne oceniane jako abuzywne jak już wyżej wskazano nie może dotyczyć sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Nawiązując do treści przedmiotowej umowy pożyczki należy wskazać, pożyczkodawca niewątpliwie posługiwał się wzorcem nie konsultowanym indywidualnie z pożyczkodawcą. Zastrzeżone przez pożyczkodawcę koszty obsługi zadłużenie naliczane 3-ego dnia w maksymalnej wysokości 40 zł oraz 31-ego dnia dodatkowo w maksymalnej wysokości 130 zł, uprawnienia do obciążenia pożyczkobiorcy kosztami działań upominawczych i windykacyjnych w przypadku zaległości w spłacie w określonej wysokości (koszt upomnienia wysłanego sms 3 zł, koszt upomnienie w formie e-mail 2 zł, koszty monitu telefonicznego w wysokości 35 zł za każdy monit, oraz koszty przygotowania i wysyłki monitu w postaci listu w wysokości 10 zł) nie przystają w żaden sposób do obowiązujących powszechnie w obrocie gospodarczym kosztów wspomnianych czynności. Zdaniem Sądu, dodatkowe koszty obsługi zadłużenia obejmujące koszty windykacyjne zostały określone na zawyżonym, nieznajdującym żadnego uzasadnienia, poziomie.

Oplaty te zostały ustalone w stałej zryczałtowanej kwocie, niezależnie od faktycznie poniesionych wydatków, przez co dochodzi do braku ekwiwalentności świadczeń stron umowy pożyczki i skutkuje bezpodstawnym wzbogaceniem się strony powodowej. Wprowadzenie przez powoda opłat w wysokości wskazanej w umowie godziło w dobre i uczciwe praktyki kupieckie oraz w sposób rażąco naruszało interes pozwaney jako konsumenta.

Oplaty te stanowiły nie tylko niczym nieuzasadnioną dolegliwość dla konsumenta, ale przede wszystkim zostały pomyślane jako źródło dodatkowego zarobkowania dla pożyczkodawcy. W ocenie Sądu, brak jest podstaw do przerzucania na pożyczkobiorcę kosztów prowadzenia windykacji przedsądowej przez podmiot zajmujący się zawodowo udzielaniem pożyczek. Koszty takowe są bowiem związane z normalnym ryzykiem prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług finansowych i powinny być wliczone przez przedsiębiorcę w koszty bieżącej działalności.

Taka ocena postanowień umownych czyni nieuzasadnionym dochodzenie przez powoda kosztów w wysokości wskazanej w pozwie nawet gdyby uznać, iż kwota 170 zł rzeczywiście dotyczyła zapłaty kosztów obsługi zadłużenie w określonych w umowie maksymalnej wysokości 170 zł.

Ewentualne koszty związane z windykacją mogłyby stanowić podstawę do dochodzenia roszczeń. Powód musiałby jednak zgłosić, należyte umotywić oraz wykazać tak dochodzone roszczenie. Ogólnikowo określona w pozwie podstawa roszczenia w tej części nie daje podstaw do dokonywania takich ustaleń i ocen.

Wobec powyższego sąd oddalił powództwo w zakresie zapłaty kwoty 170,00 zł.

W pozostałej części tj. w zakresie wypłaconej pozwanemu kwoty pożyczki w wysokości 532 zł oraz należnej prowizji w wysokości 69,16 zł i odsetek w łącznej wysokości 41,05 zł, żądanie okazało się zasadne.

W ocenie sądu zasadnym było zatem zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej łączne kwoty 642,21 zł, i oddalenie powództwa w zakresie kwoty w wysokości 170,00 zł.

O odsetkach od zasądzonej należności głównej orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając zgodnie z żądaniem powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (16 października 2018 roku) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową stanowiących podstawę rozliczenia - wobec złożenia wniosku przez pełnomocnika zawodowego o ich rozliczenie w oparciu o przedłożony spis kosztów (k. 78), zgodnie z tym spisem zaliczono: opłatę sądową od pozwu w wysokości 30,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180,00 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, łącznie kwotę 227,00 zł. Wobec faktu, iż powództwo zostało uwzględnione w części, pozwany został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty 180,00 zł – stosownie do wyniku sprawy.

W myśl art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. sąd z urzędu nadaje wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd nadał wydanemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.